

Almanach
VII. ročníku Literární soutěže
Krajské knihovny Karlovy Vary

Motto:
A teď konečně jedu pryč z toho smutku,
do světa, kde nikdo nic neví.

Vybráno z knihy Petry Soukupové „Zmizet“.

Úvodní slovo patronky soutěže

Děkuji, že jste si mě vybrali jako patrona této soutěže a snad nikoho nezklamau. Jsem ráda, že je pořád tolik lidí, kteří píšou a takových soutěží se zúčastňují. Vlastně je i hezké, jak moc lidé píšou o lásce, byť často o té tragické a nenaplněné. Nebojte se psát i o hezkých věcech. I když láska a smrt jsou největší témata, psát dnes o transportech židů nebo o umírání na rakovinu chce velkou originalitu, hodně již o tomto bylo napsáno. Neméně jsem potěšená, jak málo gramatických a stylistických chyb v textech je. Z některých povídek je poznat, jak moc mladí lidé je psali, a nedopadlo to vůbec špatně. Vy mladí pište dál a hlavně hodně čtěte. Vlastně všichni hodně čtěte, protože kdo chce dobře psát, musí nejdřív hodně číst. A pak hodně psát. Třeba i do šuplíku, jenom pro sebe, ale psát. I psaní se musí trénovat.

Petra Soukupová

Výjádření poroty

Z porotcovského pohledu převládá vděčnost za jisté literární vytříbení, které údržba dlouholeté tradice přinesla. Pamětníci prvního ročníku jistě souhlasně pokývají hlavami. Gramaticko-stylistické hrůzostrašnosti se téměř nedějí a pouhé 2 nebo 3 povídky, které jsem odmítl číst celé, si to vysloužily spíše podivností, z níž bolel při čtení mozek, než vyloženým šlapáním po naší řeči.

V mnoha případech se stalo, že povídka byla dobře napsaná, bez chyb, snadno se četla, ale bohužel vyšuměla do prázdna. Poté, co se naši svěřenci naučili psát po stylistické a gramatické stránce, měli by si jako další metu vytýčit vytváření pointovaných příběhů...

Co se týče změny, totiž vyžadování určitého tématu, po zvážení pro a proti jsem asi pro tento nový trend. Nejlepší povídky ostatně vzešly z toho, že jej dokázaly uchopit originálně a překvapit. O to víc ale nudily ty, které šly po „naší“ větě na první dobrou a ideálně ji ještě v těch nejméně vhodných chvílích omílaly.

David P. Stefanovič

Statistika

Celkem přišlo **46** povídek.

14 jich bylo z Karlovarského kraje a **6** přímo z Karlových Varů.

Nejvzdálenější město, odkud přišla povídka, jsou Šilheřovice (poblíž Ostravy).

Průměrný věk přispěvatelů je **26** let.

Nejmladšímu je **14** let, nejstaršímu **71** let.

Nejvíce povídek poslaly ženy, celkem **32**.

Muži byli autory **14** povídek.

1

Vítězové

1. **Marie Jung, 32 let, Šilheřovice**
A teď konečně jedu pryč z toho smutku, do světa, kde nikdo nic neví
2. **Martin Biben, 47 let, Pardubice**
Muž, který miloval kakao
3. **Richard Hrdý, 39 let, Karlovy Vary**
Kriminál pro hodný

Čestné uznání patronky soutěže

Veronika Zelinková, 15 let, Lomnice u Tišnova
Polibek naděje

Obsah

A teď konečně jedu pryč z toho smutku, do světa, kde nikdo nic neví	13
Cesta do neznáma a zase zpátky	19
Dítě	23
Jak milovat a neznat bolest	29
Kriminál pro hodný	33
Muž, který miloval kakao	37
Nano Hanna	43
Polibek naděje	49
Skoropohádka o panděru	55
Vita Post Stuprum	59

,

**A teď konečně jedu pryč z toho smutku, do světa,
kde nikdo nic neví**

Marie Jung

Jsem začínající autor a píšu pod pseudonymem Marie Jung. Útvarem, který mě zajímá je povídka. Baví mě hra se slovy, práce s metaforou, zkratka. Doufám, že podobné soutěže mi pomohou posunout se v psaní o kousek dál...

Poprvé odešla z domu v pěti.

Zlá, zlobivá holka! To se dělá?! Měla by se stydět!

Ale ona není! A nechtěla! To oni! Kluci! Říkali, že bude kočimpíáda. Chtěla jenom medaili! Pro Mícu...

A lže! A týrá kočky! V bečce... Kočky přece neplavou!

Netýrá! Kočky má ráda a Mícu nejvíc! A měla plavací provaz...

Co měla?!

A mlask. Na zadek.

Za co?!

Mlask! A slzy jak hrachy. Mlask! A nudle. Mlask! To není fér! Mlask! A pak ticho jako když utne.

Uteče. Uteče tam, kde ji nikdo nezná! Kde nikdo nic neví...

A taky, že jo!

Schody na půdu hrály skříp, vrz, skříp. Už tehdy byly staré... Ale zvládla to! Nikdo ji neslyšel. Ani neviděl. Pod vikýřem našla židličku a vybalila kufřík. Kalhotky, kartáček na zuby, jablko. Těšila se, že z takové výšky, skoro až z nebe uvidí, jak jsou všichni smutní. Kluci, že jí lhali. A máma, že jí nevěřila. A Míca. A to jí ještě neřekla, že medaile nebude... Seděla tam, přemýšlela, vyhlížela, okusovala jablko, okusovala ohryzek, pak ohryzek snědla a stopkou nakreslila do prachu na podlaze srdíčko. Jen tak. To holky dělají. Určitě by tam vydržela ještě dlouho. Pila by dešťovou vodu z okapu a jedla mouchy jako vlaš-
tovky, nebo rorýsi. Prostě klidně by tam vydržela. Klidně! Jenomže ji poznala ponožka ze šňůry... Musela tam viset už hrozně dlouho. Možná tam visela už věky! Každopádně, ta ponožka:

Hej! Neznáme se odněkud? Ty týráš kočky, co?!

A bylo po utajení. Po tajné misi. Útěk už neměl žádnou cenu! Skříp, vrz, skříp... A dole pod schodama máma:

Co jsi tam dělala!!!

A nějaký rok nato...

A pak ji přeložili na ji né oddělení, a pak i na jiné patro, a pak jí dali výhodnou nabídku odstupného, a pak už ne až tak, ale odejít mohla čestně.

Moc se nerozmýšlela. Přímo z personálního vyběhla ven, na ulici! A z ulice běžela dál a ani nevěděla kam a vlastní nohy ji unášely osudu vstříc a nešly zastavit! Jen ve spáncích ji hučelo hů šišihú hů šišihú hů jako nějaká šílená, tajemná mantra jihoamerického medicína a podrážky zánovní obuvi značky Salamander vyklepávaly do kočičích hlav v dusotu tydm tam tydm tam tydm tam. A z dálky na ni mávala máma a podívejte se!

Na rohu postávala Míca s medailí na kočí hrudi. Óóó, za co?! Byla na ni tak pyšná! Chtěla se zastavit a pohládit ji po hřbetě, ale vítr ji popoháněl dál! Tlačil ji do zad, vlasy v očích a šála vepředu! A pak ticho. Celý ten kolotoč, cirkus, varieté zvuků, barev, chutí a vzpomínek utichl ve výpravní budově. Stála tam, kolem ní se otáčely svítící tabule s odjezdy a příjezdy vlaků a Hamburg a Paris a Horní Počernice a Kiel a Moskva Kievská a Budapest-Nyugati... Všechna ta jména, ten rej měst, moří a stavení k ní promlouval z panelů. Jen se natáhnout a v ruce by svírala alpskou protěž nebo brémského muzikanta. Ano?! Ano! Muzikanta! A už zase běžela a spánky už zase hučely a boty už zase klepaly do rytmu železniční internacionály a na poslední chvíli! Opravdu na poslední! Naskočila do vlaku se jménem Gustav Mahler. Dokázala to?!

Vystoupila na konečné. Raus! Váhavě, krok po kroku, plytký nádech a ještě plytčí výdech a poslední pohled zpět. Sama v cizím městě, v cizí zemi. Vždyť jim nerozumí! Ani slovo! Jsou to vůbec slova? To, co na ni křičí, řinčí ty amplióny?! Haló! Wien! Na hlavní strrrrasse rrrrdousí grrrizly zahrrranischní prrrrizisrrrrasse! Měla by se vrátit nebo pokračovat?! Co?! Měla by se posunout! Zavazí... Jen co dokročila na pravou, bylo rozhodnuto. Smetl ji. Stala se jednou z obětí davu, škobrtala v jeho útrobách, oči upřené na hřbet růžového kufříku na kolečkách a kolečka dalšího v patách. A pak ten růžový začal stoupat, jak ho nadnášel a unášel eskalátor, výš a výš a ještě výš! Až najednou i ona musela zvednout oči a... Těch barev! A toho prostoru a lesku! Zhluboka se nadechla, nosem, a ten nos se zachvěl radostí! Úplně si rejdl v Chanelu a skořici a hned zase v moučkovém cukru a pečených bramborách a kari a kávě a kakau a vanilce. A těch lidí! Sári, turbany, hidžáby, amíry, šaravary! Úplně se jí z toho všeho zatočila hlava... Ale neupadla! Ne! Pomalu, plynule se sesula chladnou, mramorovou náručí svalnatého obra k zemi, a když mu tak seděla, překvapená z toho všeho, u nohou a on chápavě mlčel a ani se nehnul, a nikdo se nad tím, nad ní, nepozastavil, cítila, že tady... TADY! ...by to mohlo jít.

Začátky byly těžké. To jo. Řeč. A tempo. A styl a drive. A chůze a protažená šíje až k nebesům. Postupně to ale všechno zvládla, hezky si to osvojila... I kaštany k večeri a všelijaké buchty a bábovky a koláče k snídani a dýně s řízkou k obědu. I běhat začala! Celé město běhá... Coby ne. Ty buchty nejsou zadarmo! Nakonec i tu chůzi nacvičila! Nejprve nevěděla jak na to. Celé dny bloudila v ulicích, hezky zády u fasád a rozšklebené, posměšné maskarony nad hlavou. Pozorovala ženy. Šmírovala jejich nártý a bedra.

Cesta do neznáma a zase zpátky

Jana Maláková

Milovnice literatury, pisálek a redaktorka, kterou zajímá oblast neziskovek.

Menší hnědý kufr otevřený na posteli byl zlou předzvěstí. Transport. Slovo, které nebylo pouhým slovem, ale rovnou osudem. Na druhý den měla Ester odejít z domova do neznáma. S dětskou naivitou, která se pomalu začínala mísit s rozvíjejícím se žestvím, věřila, že pojedje na místo, kam rodiče posílají děti do bezpečí před válkou. Její otec musel odjet už před několika měsíci a rodina o něm doposavad neměla žádné zprávy, milovaná maminka jako by den co den ztrácela čím dál víc své životní energie. „Nikam bez tebe nejedu,“ prohlásila Ester směrem k matce a nervózně si pohrávala s jedním ze dvou dlouhých copů spletených z tmavých vlasů. „O tom jsme už mluvili, budeš v Terezíně s jinými dětmi. Bude se ti tam líbit,“ oponovala jí a sama se snažila svým slovům uvěřit. Nic naplat, Ester byla po otci poloviční židovka, kterou do čtrnácti let věku chránil matčin nežidovský původ. Po dosažení této hranice ale dostala předvolání do transportu. Ten ji měl z domova odvézt do uzavřeného ghetta.

Popotáhla nosem a snažila se překonat pláč, tak moc chtěla být statečná. Sklonila se nad rozepjatým zavazadlem a na vršek hromádky oblečení položila malého hnědého medvídko, kterého dostala od rodičů k pátým narozeninám. Pak se usadila zpět do hlubokého tmavě modrého křesla a bedlivě sledovala maminku s babičkou, jak pobíhají po místnosti a snažejí na postel vše, co by se Ester v Terezíně mohlo hodit. Nebylo vůbec lehké sbalit kufr mladému děvčeti, které jej kdo ví, jak dlouho mělo nést samo. Navíc nikdo nemohl tušit, kdy se vrátí a zda nebude z ghetta později převezena i jinam. Mezi lidmi se jako mor šířily zprávy o táborech v Polsku, kde jsou mladí i staří nuceni pracovat.

„Proč mi tam dáváte šálu? Je květen,“ divila se Ester, když maminka vyndala medvídko a místo něj do zavazadla uložila pečlivě poskládanou červenou šálu, kterou na loňskou zimu upletla babička. „Na medvídko jsi velká, počká na tebe doma. Můžeš se nastudit a pak se ti bude víc hodit něco teplého na krk.“

Večer cvrkot v bytě utichl. Ženy tří generací seděly u velkého stolu v kuchyni. Žádná z nich ale nevěděla, co říct. Ticho přerušoval jen tikot nástěných hodin. Nekompromisně odpočítávaly hodiny, minuty i vteřiny do Esterina odchodu.

Najednou smutnou atmosféru prořízlo bušení na dveře. Obě dospělé ženy se na sebe vyděšeně podívaly. Co když to budou vojáci? Jak se jim samy ubrání? Neslyšely ale žádný křik, jaký bývá u domovních prohlídek obvyklý. Když nedávno přišli spíše krást než prohlížet byt sousedům, hlasitý řev spustili hned na chodbě, aby zastrašili nevinné lidi. Naráz byly všechny na nohou a se zrychleným dechem babička pomalu otevřela dveře. K jejímu úžas u za nimi stál strýc Karel a teta Anna, matčina sestra.

„Co tu děláte, už je zákaz vycházení“ vydechla babička a rychle hosty vpustila dovnitř. „Nemohli jsme se nerozloučit,“ pohladil Karel svou neteř po vlasech s tak trochu průhledně hraným úsměvem. „Vždyť bude brzo zpátky doma, že?“ zahlaholila Anna a rukou si jakoby náhodou

urovnávala sukni, přičemž sklonila hlavu tak, aby jí Ester neviděla do očí.

*

„Nemůže nás Ester slyšet?“ zašeptal Karel a podíval se směrem ke dveřím do dětského pokoje. Jeho švagrová zakroutila hlavou a zbledla. Věděla, že Karel má známé, kterým se občas podaří zjistit nějakou informaci o osudu transportovaných židů.

„Karle, opatrně,“ špitla Anna a vzala svou sestru za ruku.

„Jsou věci, které se nedají říct opatrně,“ pokrčil rameny a pokračoval: „je to zlé, zvěsti o táborech na východě jsou prý pravda. Navíc tam mají nuzné podmínky, někdo mluví i o vraždách.“

Ester, poslouchající tajně za dveřmi, se zatočila hlava. Byla připravená pracovat, ale slovo vraždy jí nahnalो skutečný strach. Zasllechla mamčin i babiččin tlumený pláč. Popadla plyšového medvěda a jako malé dítě se v posteli stočila do klubíčka. Nechtěla už vědět vůbec nic. Její hlavou se motaly myšlenky jedna přes druhou, jako v divokém víru.

„Nevěřím, že by tak nakládali i s nevinnými dětmi,“ prohlásila skrz slzy Esteřina matka. „Přesně tak,“ až přehnaně energicky přitakával Karel. Dobře věděl, že lže. Jeho informovanost byla dalekosáhlejší. Tušil, že kdesi v Polsku existuje peklo, kam jsou posílány i děti. To však neprozradil nejen své švagrové, ale ani vlastní manželce. Osud změnit nemohl, nebylo to v jeho silách i když se snažil sebevíc, proto nechtěl ženy trápit.

*

Byla ještě tma, když Ester vzbudila slova „Je čas jít“. Snídaně, sbohem babičce a pak už jen batoh na záda a vyrazit na cestu. Nešla sama, maminka se rozhodla jít s ní, co nejdál to šlo. Nejen že ji chtěl a pomoci s kufrem, ale také s ní strávit co nejvíce času, který jim zbýval. Ulice Prahy byly temné a prázdné. Jen tu a tam se mihla postava se zavazadlem a žlutou hvězdou na oděvu.

Byl čas se rozloučit, dál už musela Ester sama. Nechtěla poslední vteřiny promarnit tím, že by prozradila o včerejším tajně vyslechnutém rozhovoru. Uchýlila se ke lži, u které si přála, aby si milovaná maminka myslela, že jí věří: „Mami, neplač,“ usmála se, byť i její oči ronily slzy, „vždyť teď konečně jedu pryč z toho smutku, do světa, kde nikdo nic neví, ani o válce ani protizidovských zákonech. Bude mi tam dobře a až skončí válka, zase se shledáme“.

Poslední objetí, políbení, pohlazení i zamávání...

Vlak zastavil v konečné ulici. Ester vystoupila a dlouze se zadívala na nápis „Praha“. Neuplynulo tolik času, co tu nebyla, jen několik let, přesto hrůz zažila na mnoho životů dopředu. Zrovna zítra by měla slavit své osmnácté narozeniny. Dokud ale nenajde maminku, nemůže být o oslavě ani řeč. Po tom, co viděla v koncentračních táborech, už o smrti tatínka nepochybovala. Byla si jistá, že toho definitivně ztratila.

Vydala se pěšky od nádraží. Město bylo šedé a zničené. Ulicemi se toulaly malé skupinky lidí, některé slavily konec války, jiné smutnily po ztracených příbuzných i kamarádech. Šla dlouho, až konečně za rohem měl být jejich dům. Ester se zastavila a popadala dech. Bála se toho, co ve svém domově, který opustila jako čtrnáctiletá, najde. Celé roky se v duchu modlila, aby maminka i babička byly zdravé, byť její víru nacistická brutalita posílala. A teď se měla dozvědět pravdu.

Zapíchlá pohled do špinavého chodníku a zvedla ho, až když minula roh. Před ní se objevila scenérie, které se jí nechtělo uvěřit. Dům ležel v troskách. Srdce mladé ženy jako by se na několik sekund zastavilo a obraz rozmazaly slzy. Krok za krokem se vydala k bolestivé skutečnosti a zarazilo ji až křoupání kamene pod podrážkami bot. Suť se mísila se starými fotkami rodiny, s obrázky veselých motivů, které měla v dětském pokojíčku a třískami rozmláceného nábytku. Ve chvíli, kdy se sehnula pro svatební fotografii rodičů, všimla si malé zaprášené věci, zaklesnuté mezi rozbitými cihlami. Štíhlou dlaní sáhla do trosek a vydala... svého medvídku.

Za zády se jí v tu chvíli ozvaly tiché kroky. Otočila se. Byl to muž v dlouhém černém kabátě a klobouku, v obličeji zsinálý a zarostlý dlouhým vousem. Jeho příliš vyhublá postava dokazovala, že během války také hodně trpěl. Přehlédl ji jediným pohledem, jako by tam ani nebyla. Až když přišel blíž, jeho zrak se zastavil na malé plyšové hračce. „Ester,“ zašeptal. Podle hlasu nebylo pochyb. Ano, byl to on, milovaný tatínek. Zestárlý a utrápený k nepoznání, stejně jako ona, ale živý. S pláčem si padli kolem krku. Přes štkání se pokusila zeptat, co je s maminkou a babičkou. Ale tatínek ji pohlédl do očí a jen tiše zakroutil hlavou.

Dítě

Hana Rubická

Studentka pedagogické školy, jejíž život je tužka a papír.

Bylo mi čerstvých sedmadvacet, seděl jsem na lavičce v nemocnici a čekal, až moje žena porodí.

Projel mnou jeden z mých starých pocitů, které jsem nenáviděl. Pocit hanby a dětinskosti mě často pohlcoval ve chvílích, kdy jsem byl vnitřně odhalený, kdy jsem byl úplně vyslečený před vším, co mě trápilo. Otřásl jsem se.

Zároveň jsem byl šťastný. Ano, těšil jsem na naše dítě. Naše dítě. Těžko se mi na to myslelo. Těžko jsem se vracel.

Marianu jsem potkal hned první den na vysoké škole. Byla nepřehlédnutelná.

Nešlo ani pomyslet, že by mohla být ještě dívka, protože ona byla chodící sebevědomí, žena. Věděla, kdo je, kam patří a co očekává od světa kolem ní.

Potkávali jsme se každé ráno v šalině na té stejné trase. Věděl jsem, kde nastoupí, kde vystoupí a vždycky se na to ráno těšil.

Pokaždé seděla proti směru jízdy a foukala si ofinu z očí.

Občas měla v uších sluchátka a neslyšně si předříkávala slova, která se v té či té písničce zpívala. Ale vždy četla nějakou knihu.

Jednou Velkého Gatsbyho, pak Černobílý svět, Norské dřevo.

Vlastně to bylo všechno, co jsem o ní věděl. Tedy ještě, že studuje design.

Ale stačilo mi to, líbila se mi ta její aristokratická krása, ta uzavřenost ve vlastním světě a nepřílišná ochota se otvírat ostatním a dát najevo, kdo doopravdy je.

Toužil jsem po tom, aby se na mě usmála, třeba úsměvem opovržlivým, ale prostě aby věděla, že existuju, že jsem na planetě Zemi, stejně jako ona.

Až když začala číst *A taková to byla láska...*, jsem se odvážil oslovit jí.

Pomaloučku jsem k ní přistupoval s jasným scénářem.

„Co to čtete?“ zeptal jsem se.

Podívala se na mě a já zjistil, že má zelené oči.

Nejdříve se zatvářila překvapeně, potom si mě prohlédla od hlavy až po paty a pak se usmála od ucha k uchu.

Ty fáze probíhaly rychle, ale já si jich dobře všiml. Stejně jako toho, že se usmála zvedavostí.

Byla ještě krásnější než kdykoli jindy.

„Hořkosladký koktejl lásky,“ odpověděla s lišáckým úsměvem.

Cítil jsem, že začala koketovat, když trochu našpulila rty a zvedala obočí.

Lehce se mi podlomila kolena. Zaskočila mě svou odpovědí. Moje připravená otázka se do kontextu moc nehodila, a tak jsem na ní jenom tak zíral. Telecí pohled.

„Možná by se vám líbila,“ pomáhala mi.

Chtěl jsem říct něco oduševnělého, co by mě vysvobodilo z trapasu, který se prodlužoval mým mlčením. Ale byl jsem omámen.

Nakonec jsem se ale vzpamatoval a pomyslel si, že to vykání byl mistrovský nápad.

„Mohla byste mi ji někdy převyprávět.“

„Zase v tramvaji?“ zeptala se zaujatě a pohodila vlasy.

Věděla, že nejsem fanda Anny Gavaldy. Věděla, že jsem její fanda. A využívala to.

„Myslím, že znám i lepší místa na vyprávění o lásce,“ řekl jsem a cítil se jako po vydařeném honu. Skolil jsem minimálně losa.

„O tom nepochybuju,“ dodala.

Obyčejněji jsme začít nemohli.

Byla polovina května. Státnice z bakaláře se neúprosně blížily. Doslova jsme leželi v učení.

Zbývalo jen několik málo dnů do mých třidvacátých narozenin a mezitím vším učením jsem měl v plánu požádat Marianu o ruku.

Chtěl jsem, aby bylo nad slunce jasné, že patříme k sobě. Že se neomrzíme, že jsme připraveni jít životem bok po boku, i když pořad nebudeme tušit, co se stane zítra.

Věděl jsem, že jsme mladí a svatba je velké rozhodnutí, ale já jsem od té doby, co jsme byli spolu, nikdy nepřemýšlel o tom, že bych měl být s někým jiným. Že bych měl být jinde a dělat jiné věci.

Miloval jsem ji a vážil si jí.

A ona milovala mě a tvářila se, že očekává krok vpřed. Poznal jsem to na ní.

Poslední dobou totiž nebyla ve své kůži. Vytušil jsem, že jí něco trápí a věděl, že to souvisí s námi.

Chtěla si víc povídat, ptala se mě, jestli jí to sluší, i když to nikdy nedělala. Jednoduše se chovala víc žensky, než kdykoli předtím a mně se to moc líbilo.

Jednoho večera jsem se konečně rozhodl, že ji požádám o ruku a připravil jsem večeři.

Nevím, jak mě ta pitomost s vařením mohla napadnout. Celý kuchyňský kout byl jako kdyby se jím přehnal uragán, ale jídlo nedopadlo zase tak špatně.

Vyzdobil jsem obývací část svíčkami a snažil se, aby všechno vypadalo romanticky.

Připadal jsem si pitomě. Nikdy jsme na takhle romantické vynálezy nebyli. Valentýn jsme většinou strávili s lahví whisky a prvního máje prospali.

Ale najednou jsem otevíral láhev červeného vína a v kapse mě tlačila krabička se zásunbním prstýnkem.

Nechtěl jsem působit příliš oficiálně. Chtěl jsem, aby to bylo po našem. Trochu ležérněji, uvolněněji, a tak jsem si vzal pouze košili, bez saka a kravaty.

Bál jsem se. Ale hezky.

Mariana přišla domů zničená a div ne po čtyřech, a když viděla slavnostně prostřený stůl, svíčky, slyšela hudbu a cítila vůni večeře, podívala se na mě a skoro se rozbrečela.

„Ahoj,“ řekla mi.

„Ahoj,“ odpověděl jsem nevěřičně.

Ani ve snu by mě nenapadlo, že by jí to mohlo dojmout. Nikdy neměla ráda velkolepost ani hraní na vážnost a důležitost. Připadalo jí to hrané a nejapné.

Přišla ke mně a objala mě. Tak pevně, že jsem se divil, jak žena může vyvinout takovou sílu.

Stál jsem jako opařený.

Když mě pustila, tak mě lehce políbila, jako při nenuceném pozdravu. Jakoby se nic z toho nestalo, jakoby se málem před chvílí nezhroutila.

Odložila si kabát a všechny věci do ložnice. Pak přišla zpátky za mnou a tvářila se vyděšeně.

Ale byla půvabná.

„Co se děje tak slavnostního, že si uspořádal tohle všechno?“ zeptala se a rozpráhla rukama, abych pochopil, co je tohle všechno.

„Nenajíme se nejdřív?“ usmál jsem se a usadil jí ke stolu.

Sedli jsme si a nímrali se v jídle. Jen jsme se na sebe usmívali, ale jeden rozpačitěji než druhý.

Oba jsme nechali půlku z porce a odložili příbor, vína jsme se ani nedotkli a atmosféra začala opravdu nepřírozně houstnout. Já pořád nervózně klepal nohou a ona si neustále sahala do vlasů a na obličej.

„Víš...“ musel jsem konečně začít.

„Ano?“ skoro vykřikla leknutím. Vypadla ze svého světa a zase mě začala vnímat.

„Já,“ chvíli jsem přemýšlel, jestli to říct, „chtěl jsem se tě na něco zeptat.“

Plakala a její tvář byla zkroucená neštěstím. Ten pláč nebyl dojetím, které jsem předpokládal. To neštěstí křivilo její tvář.

Nikdy neplakala. Ani ze smutku, ani z radosti. Většinou byla jen hluboce zklamaná nebo dojatá.

„Co se děje?“ zeptal jsem se už konečně. Protože mi došlo, že chce, abych se zeptal.

„Než řekneš, co chceš říct. A já vím, co to...“

„Nekaž to,“ prosil jsem a chytil jí za ruku.

Chtěl jsem to říct celé. Žádost i důvod a zapojit i klečení na kolena. Prostě tak nějak postaru.

„Ale musíš to vědět, než se mě zeptáš!“ řekla zoufale a vytrhla svou ruku z mé.

„Tak povídej, co mi potřebuješ říct,“ pobídl jsem ji a začal se bát. Už ne hezky, ale doopravdy.

„Já vůbec nevím, jak se tohle říká.“

„To já taky nevím, když nevím, co mi chceš říct,“ řekl jsem posměšně. Chtěl jsem trochu zlehčit situaci.

„Prosím tě, nesnaž se bejt vtipnej.“

Ta situace byla pro mě matoucí, nevěděl jsem co jí je, když se začala tak mučednický tvářit.

„Čekáme dítě,“ řekla rychle se zavřenýma očima a sklopenou hlavou.

Chvíli jsem vůbec nedokázal zpracovat, co mi právě řekla. Díval jsem se na ni, pak z okna, a pak zpátky na ni.

„Jsem těhotná,“ upřesnila mi a brečela.

Pořád jsem ale nechápal její chování. Celá ta situace mi přišla absurdní. Neměl jsem pocit, že by měla důvod se mě bát a neříkat mi pravdu. Nikdy jsem se nepovažoval za muže, který by se neuměl postavit k problémům čelem. Hlavně, když to žádný problém nebyl.

Naopak, měl jsem chuť se usmívat, když jsem si v té chvíli uvědomil, že budu otcem malého bezbranného dítěte, které bude můj syn nebo dcera.

„A proč brečíš?“

Podívala se na mě a zanechala vzlyků.

„Je mu nebo jí něco? Nějaká nemoc nebo tak?!“ ptal jsem se dál.

„Ne-ne, není,“ řekla jen.

Ulevilo se mi. Ale ne moc.

„Tak co se děje?“ vyptával jsem se dál.

„Žádné dítě jsme neplánovali.“

To jsem věděl. Stejně tak jsem věděl, že se všechno v našich životech změní. Že budu muset začít pracovat a studovat jen na dálku, a nebo přestat studovat úplně. Že to bude těžké a únavné, ale byl jsem nějakým zvláštním způsobem rád.

„Já vím, samo nás chtělo,“ řekl jsem jen a usmál se.

Chtěl jsem jí dodat odvahy.

Ona se zatvářila provinile a mně úsměv ztuhnul na tváři.

„Ale vždyť se všechno změní, zničí...“

„Dítě něco ničí?“ nechápal jsem.

„Já si tě chci vzít, žít s tebou, ale děti...“

„Bakaláře v pohodě doděláš, já ti pomůžu“ snažil jsem se jí přesvědčit.

„A co dál, no? Já vám nechci brát sny. Tobě nechci brát sny.“

„Ale já žádný sny nemám.“ Což byla čirá pravda.

„Nemáme ani peníze, máme malý byt...“

„Hledáš řešení, nebo co vlastně děláš? Co se mi tady snažíš říct?“

„Nechci ti zničit život.“

Všechno jsem začal chápat. Měl jsem vztek. Byl jsem raněný a ponížený. Zvedl jsem se ze židle a nervózně chodil po pokoji.

„O mě tady ale do prdele přece vůbec nejde! Jde tu o tebe! Ty to dítě nechceš, tak řekni, že ho nechceš!“

Tak to řekni!“

Řval jsem na ni a vůbec mi to nebylo líto.

Chvilí na mě jen zírala. Měl jsem pocit, že ji moje slova zasáhla.

„Nechci ho! To teda kurva nechci!“ vykřikla najednou. „Nechci skončit jako prádlena a kuchařka! Já jsem ještě mladá!“ zvedla se taky a kroutila hlavou, jako bych snad já byl ten, co jí ubližuje, ten, který něco nechápe. „To ty si furt myslíš, že všechno zvládneš, ale na tohle taky nemáš!“

„Ne, to ty na to nemáš! Ty jsi srab! To ty jsi sobecká kráva! Chceš zabít naše dítě! Tak proč jsi mi to vůbec říkala?! Proč mě tady tejráš těma svejma debilníma výmluvama o snech a dalších hovadinách!“

„Myslela jsem, že to pochopíš! Že mě podpoříš!“

Její hysterický pláč mi ještě víc pěníl krev.

„A v čem tě mám podpořit?! V potratu?! Ty si se asi úplně zbláznila!“

„Ale já-“

„Vypadni odsud! Prostě táhni někam do hajzlu, ať tě vůbec nevidím!“

Odešla.

Naše dítě taky, na onen svět.

I já odešel. Konečně jel pryč z toho smutku, do světa, kde nikdo nic neví.

A pak jsem se vrátil.

Po třech letech volání a dopisů mi došlo, že žádná už nebude jako Mariana a tu vraždu jí odpustil. I když se mi dlouho hnusila a myslel jsem, že to nepřekonám, tak jsem si ji vzal a pak seděl v té čekárně porodnice a čekal, až mi přijdou říct, jestli máme chlapce nebo holčičku.

Byl to Eliáš.

A pak přibyli ještě Bruno a Rúth.

Ale nikdy jsem nezapomněl, že měli být čtyři. Ani ona nezapomněla.

Jak milovat a neznat bolest

Veronika Baráthová

Ráda čtu, snažím se psát. Mám ráda češtinu a biologii. Závodně tancuji.

Slíbil jsem jí, že to udělám s prvním spadnutým listem značícím přicházející podzim. Obouvám si proto své vycházkové boty, teplý podzimní kabát a sedám do auta. Ulice už jsou zapadané žlutohnědým listím, čímž mi naznačují, že jsem svůj slib nedodržel na čas. A přiznám se, že pořád nevím, zda to vůbec dneska dokážu udělat. Otáčím klíčky v zapalování a auto se hlučně dává do pohybu. Projedu nejdříve celé město, než odbočím na silnici vedoucí do nemocnice. Auto zaparkuji hned u východu budovy, do které zrovna vcházím.

Cestu do nemocničního pokoje znám moc dobře, a když otevírám dveře, už tam na mě netrpělivě čeká. Sedí na posteli, oblečená do teplé bundy, na hlavě kulich a její oči září štěstím, když mě uvidí. Radostně se usměje, a já se k ní svižnými kroky dostávám dříve, než stačí z postele seskočit na zem. „Moc ti to sluší,“ šeptám jí do ucha, беру za teplou měkkou ruku a pomalu spolu vycházíme z pokoje. Kývám na pozdrav sestře, která se na nás nesmlouvavě dívá a její stará vrásčitá tvář je zamračená ještě víc, než kdy jindy. „V osm vás očekáváme.“ Oznámí suše, když nám odemyká dveře vedoucí z oddělení. Raději mlčím a dívám se na své okopané špičky bot, protože moc dobře vím, že dneska v osm ji nevrátím. Nevrátím ji ani zítra, a dokonce ani pozítří, ale to je té sestře zřejmě úplně lhostejné.

Celou cestu domů mlčíme. Upřeně zírám před sebe, snažíc se neukázat byt jen náznak emocí. Soustředit se na řízení se mi příliš nedaří, a tak se nekontrolovatelně řítíme po silnici pořád dál a dál. A pak to přijde. Ve chvíli, kdy odemykám dveře k sobě do bytu se zlomím, a po tvářích mi stékají slzy. „Říkal jsi, že to zvládneš,“

„Zvládnou to.“ Promlouvám přiškrceným hlasem a vedu ji dovnitř. Zouvá si boty a kráčí do kuchyně, jakoby jsme šli na čaj po vycházce, při které jsme pořádně promrzli. Rozvazuji si tkaničky a hlavou se mi honí všechny naše společné hezké chvíle. A ještě dřív, než si stáhám zout boty, přichází už zpátky a mlčky na mě kývá. Přistupuji blíže k ní a v pevném objetí ji zvedám do vzduchu. Cítím, jak se mi její prsty zarývají do zad a ona začíná popotahovat jako malé dítě. Vyvlékám ji z bundy, sundávám čepici a její lehce prořídlé vlasy projíždím prsty.

Zvedám ji znovu do vzduchu a ona kolem mě obepíná své nohy. Odnáším jí do koupelny a nenasytně hltám každý její polibek. A v životě jsem se necítil tak neuvěřitelně nešťastně šťastný, pokud to lze tedy takto říct. Odtahuji se od jejích měkkých rtů, pouštím ji na zem a vzrušením vydechnu.

Dosedá na židli před zrcadlo a podává mi třesoucí rukou nůžky. Stoupám si za ní a projíždím prsty její polodlouhé tmavě hnědé vlasy.

Vždycky jsi to chtěl udělat,“ říká pobaveně, protože moc dobře ví, že má pravdu. A i když netuším, jak se to dělá, беру do ruky pramen vlasů a stříhnu. Po několika nemotorných pohybech leží většina těchto dlouhých pramenů na zemi a já nevěřím svým očím.

Dívám se na odraz jejího obličeje do zrcadla a spokojeně se usmívám. Vrtí se na židli a vidím, jak se soustředí, aby tou nedočkavostí neotevřela oči, které celou dobu drží zavřené.

Výsledek je úžasný. Vidím její vystouplé lícní kosti, malý nos, jehož špička je lehce nadzvednutá nahoru, a v ten moment, kdy s mým svolením se konečně může podívat, přál bych si zastavit čas. Přál bych si zastavit čas a už nikdy ji nepustit z dohledu, protože téhle krásy bych se asi nedokázal přesytit.

Dívá se na sebe do zrcadla a začíná se smát. „Vypadám jako kluk.“

„Ne! Jsi nádherná. Jsi to nejnádhernější, co jsem kdy viděl a uvidím.“ V tu chvíli se smát přestává, otočí se na židli a podívá se mi do očí. A ve chvíli, kdy se naše pohledy setkávají a ona vidí, že to co jsem řekl, myslím úplně vážně; rozzáří se a je to ona, komu po tváři stékají slzy. „Děkuji“

Odnáším si ji do pokoje a pokládám do postele. Oči už se jí zavírají, ruce i nohy těžknou a tělo slábne. Vidím, jak sahá pod polštář a vyndává můj blok s poznámkami. Poznámky, ke kterým měla přístup jen ona, otevírající mou duši.

Dosedám na druhou stranu postele, otevírám blok a listuji v něm na stranu 7.

„Strana 7...“, předčítám.

„Věděla jsem, že ji vybereš.“ Promlouvá šeptem se zavřenýma očima a spokojeným úsměvem na tváři.

„Kladu si dlouho otázku, jak milovat a neznat bolest, odpověď nevisí na vlásku, ani do výšin nelze k ní dolézt.

Mnozí trpěli při snaze, jak štěstí dosáhnout navždy,

Srdce však končila v dlaze, či páchala samovraždy.

Výjimka však tvrdí pravidlo, ač nebývá to zvykem,

i láska protrhne stavidlo, kdos usuší tě svým trikem“

Auto zastavuje u našeho stromu. Mrazí mě po celém těle, když si uvědomuji k čemu mě zmanipulovala. Pokládám její tělo do listy vystlané ho hrobu, líbám ji na chladná ústa a tělo zahazuji vlhkou a studenou hlínou. Když po půl hodině nastupuji do auta, pod naším stromem se povaluje jen několik hromádek žlutohnědého listí, jinak nic. Otáčím znovu klíčky v zapalování a lesní cestou se řítím pryč. A jedu pryč z toho smutku, do světa, kde nikdo nic neví.

Kriminál pro hodný

Richard Hrdý

Báseník - zámečník

Šedivá budova věznice na okraji města, plně hlídaná ozbrojenci, nevyvolávala v duších kolemjdoucích příjemný pocit. Ocelová vrata, oddělující dva světy, dodávala ráz nedobytnosti oboustranného pocitu bezpečí.

Pan Karásek zkontroloval, zda má v aktovce vše potřebné: holicí strojek, zubní kartáček, fotografii rodičů před rodným domem, výpis ztrestního rejstříku a foukačí harmoniku, bez níž neudělal ani krok. Doufal, že nic jiného nebude potřebovat. Než zmáčkne i zvonek, označený Vězeňská služba, ještě jednou se plaše otočil.

Smog, špína, domy bez omítek, ozdobené sgrafity vesměs násilných činů, podtrhávaly neutěšenou atmosféru města, měnícího se v ghetto plné zločinu.

Dotknul se zvonku bez toho, aby slyšel, zda vydal tón. Vteřiny se vlekly, než vzduch proříznu zvuk bzučáku. Otevřel těžké dveře uvnitř vrat a vstoupil na území cizího města. Pořádek a určitá sterilita se vetřely pod kůži a vzaly na sebe podobu určitého klidu. Vězeňská stráž, stávající ze dvou mužů, vyšla z nevelké budovy, připomínající vrátnici.

„Prosím, následujte nás.“ Vyšší z dvojice se, s přirozenou energií vůdce, vydal přímým směrem k administrativní budově, jejíž funkci hlásal plechový štítek. Otevřel dveře, označené „Přijímací kancelář“ a oba odešli.

Místnost, stroze zařízená, působila až prázdně. Na stěně fotografie hlavy státu, visící vedle vězeňského řádu. U zdi regál, se šanony a spisy. Zaplňoval ji pouze masivní stůl, za nímž seděl úředník v civilním oděvu. Obrýlený mužíček zamžikal očima na přicházejícího a hlasem, který nepasoval k jeho nevelké postavě, nabídnul židli.

„Posadte se!“ hlas zněl hřmotně a silně, neočekávajíc zápornou reakci.

Pan Karásek se posadil a poděkoval. Židle pod ním lehce zavržala a ucítil, jak mu po těle naběhla husí kůže. Úředník před něj položil nevyplněný formulář a pero. „Zde, prosím, vyplňte osobní údaje: jméno, datum narození, adresa trvalého bydliště, zaměstnání... k tomu bych poprosil o výpis z trestního rejstříku.“ Mužíček používal věty zcela mechanicky, bez emocí. Pan Karásek otevřel aktovku a podal mu listinu ověřenou razítkem Ministerstva vnitra.

„Rejstřík máte čistý. Takže dole podepište, že jste opravdu nikdy nic zlého nespáchal.“

„Počítá se hození kamenem?“ Pan Karásek sklopil oči a podíval se pod sebe, zda se zem neotevře a nepohltní ho pekelný jícen. Pořád by to ale bylo lepší, než kdyby se znovu otevřely dveře v bráně a on se ocitnul zpátky na ulici.

„Hodil jste kamenem po někom?“

„To né, pro Pána Boha!“ skoro vykřiknul odpověď. Přijímací komisař si jen něco poznamenal, aniž by zvednul zrak.

„Způsobil jste hmotnou škodu? Rozbil jste tím kamenem třeba okno?“ Úředník byl neodbytný a krutý. Panu Karáskovi se udělalo nevolno při zmínce o takových ohavnostech.

„Jednou, ještě jako kluk jsem vzal kámen a hodil jím.“ Hlas se mu při vzpomínce na tuto událost lehce zadržával. „Dodnes to cítím. Tu sílu, tu moc, když člověk drží zbraň. Tu vnitřní agresi, neslučitelnou s mou povahou. Tenkrát jsem pochopil svou podstatu pacifisty a pocítil mír, který mi to přináší. Odměnou za to mi byla hudba, jíž se cele věnuji.“

„Dobrá, zde podepište!“ Zvednul sluchátko telefonu a přivolal stráž. „Eskorta Vás doprovodí. Cela číslo dva tisíce čtrnáct. Máte štěstí, budete v dobré společnosti. Profesor Otočka přišel před týdnem: plivnutí do kaluže v devíti letech. Ještě pan doktor Vichrtle, ten je tu už půl roku: ve třiceti dlouhý nos na kolegu. Doufám, že si budete rozumět. Přeji Vám mnoho štěstí!“ Zvednul se ze židle a formálním podáním ruky se rozloučil.

Strážní doprovodili pana Karáska k bloku „C“, kde se nacházela cela číslo dva tisíce čtrnáct.

„Můj nový domov,“ usmál se, když spatřil číslo na dveřích. Slza štěstí mu stékala po tváři.

Konečně bezpečen před okolním světem!

Muž, který miloval kakao

Martin Biben

Novinář, který píše ve volném čase a pro potěšení povídky.

,

1.

Vzal do ruky sklenku s červeným a donutil se k lhostejnému výrazu.

„Je mi s tebou dobře, ale nevadí, že budu upřímný?“

„Samozřejmě, že ne,“ zvedla oči.

„Jsi hezká, ale nejsi můj typ.“

Soustředil se, aby věta, kterou si nanečisto mnohokrát vyzkoušel, zněla přirozeně.

Stejně se bál, že ji řekl jako naučenou frázi a ona to musela poznat. Bylo těžké se přetvářovat. Klára, jinak štíhlá blondýnka s trochu větším pozadím, se mu hrozně líbila. Jenže musel na sebe být tvrdý.

Kvůli pobytu na Jadranu nastudoval na internetu Pavel, sedmadvacetiletý IT specialista, o ženách leccos. Teoreticky věděl dobře, na jaké se soustředit, měl načtených několik fines, jak přitáhnout pozornost, tušil, jak rozlišit nezávazný flirt od počátku vážného vztahu. Přestože jeho dosavadní milostná praxe byla nulová věřil, že konečně uspěje.

Ani ona, šestadvacetiletá učitelka mateřské školy, přípravu na zájezd nepodcenila.

Dva měsíce po rozchodu s přítelem, který ji opustil těsně před svatbou, se rozhodla, že smutku už bylo dost. Nyní si bude s muži jen užívat. Nejlepší bylo jet pryč, někam, kde o ní nikdo nic neví. Na případný flirt, se díky prostudování několika ženských časopisů, vybavila řadou nových znalostí.

Pavel, jediný muž, který byl na zájezdu bez partnerky, se jí moc nelíbil. Jenže už tři dny bloumala po večerním korze s výhledem na poklidnou mořskou hladinu a blízký ostrov Brač sama. Navíc pokoušená pohledem na odhalená mužská těla a horkem, které dělalo zbytečnou zátěž i z plavek. Jeho neobratné pozvání pro ni bylo vysvobozením.

Večer už spolu seděli v restauraci na břehu zátoky, za útesem zapadal červený kotouč slunce a on ji hltal pohledem podobně hladově, jako se zakusoval do grilované makrely na talíři.

Konečně nebyla sama. Nepochybovala, že po ní touží. Mužská společnost, po dvou sklenkách navíc mnohem přijatelnější, jí vrátila sebevědomí.

A pak pronesl zvláštním tónem tuhle větu.

Není jeho typ.

Kde udělala chybu? Přesně podle rad se snažila vycítit, co na něho zabere. Vsadila na to, že je ňouma, který musí být uchvácen a proto zvolila přímý pohled s pozvednutým obočím a úsměvem á la žena vamp. A před světlejšími rty, které útočí na mužské ochranné pudry, dala přednost sebejisté červené. Byla si skoro jistá, že se trefila.

A teď tohle. Proč to říká, když se při každém zvednutí očí od talíře dívá do jejího výstřihu? Jak na to reagovat? Vzpomínala marně. Mezi naučenými scénáři tenhle chyběl.

„To se nedá nic dělat,“ vyhrklo z ní.

Pavel byl spokojen. Uvěřila mu. Může pokračovat podle plánu.

„Neznamená to samozřejmě, že bych o tebe neměl zájem.“

Udiveně se mu podívala do očí.

„Vůbec ti nerozumím.“

Věřil, že je na nejlepší cestě k úspěchu. Být záhadný, nepochopitelný, to zabírá.

„Tak dobře, přiznám se.“

„K čemu, proboha?“

„Samozřejmě, že se mi líbíš. Jenže já nestojím o sex.“

Chvilí mlčela, pak se podívala na hodinky. Muži myslí na sex v průměru 19 krát denně. Ona s ním za chvíli bude sedět už skoro dvě hodiny. Běžný samec by to stihl dvakrát.

„To jsi snad jedinej na světě.“

Stejně jako zkušený hráč mariáše ví, kdy vynese poslední trumf, věděl dávno dopředu i Pavel, co odpoví. Ale musel dodržet předepsanou pauzu. Zatím šlo vše podle plánu. Klára přesně zapadala do kategorie žen nejvíce ochotných k románu na jednu noc. Věk mezi pětadvaceti a pětatřiceti a nejspíš bez přítele.

Teď už může mluvit.

„Vždycky se pak zamiluju,“ zašeptal.

Klára se mezitím vrátila zpět do role a pohrála si zdánlivě bezděčně s pramenem svých vlasů. Natáčela je na pravý ukazováček, hlavu mírně nakloněnou vlevo. Pomalým pohybem odhodila kudrlinu za záda, poté přes rameno zase dopředu. Nakonec prohrábla celý svůj účes od hlavy ke koncům a rozprostřela jej po zádech. Tohle má na muže fungovat, četla kdesi. Jenže stále víc pochybovala, jestli si tenhle trouba takové úsilí zaslouží.

„A to je chyba?“ zeptala se.

„Potom vždycky trpím.“

Byl si vědom, že riskuje. Tady se poznatky expertů rozcházel. Naučil se, že ženy touží po citlivých mužích, zároveň je ale jejich největší chybou, které se při flirtování dopouští, mluvení o sobě. Jenže jak jinak ženě ukázat, že hovoří sezajistěným, charismatickým, empatickým dobrodruhem se smyslem pro humor i rodinu?

Kláře Pavlova zranitelnost opravdu neimponovala. Jenže naštěstí pro něho, zbývalo do konce dovolené ještě šest dní. Nasadila příjemný úsměv, mírně pootevřela rty a decentně odhalila hezké bílé zuby. Dobře věděla, po jakých ženách touží čeští muži.

„Hmmm,“ zavrnila s přiměřenou vyzývavostí nekomplikované krásy rodinného typu, která má ráda sex. Pomalým pohybem, ve kterém ji minišaty nijak nebránily, si přehodila nohu přes nohu a naklonila se dopředu, takže její výstřih násobně zvýšil svůj efekt.

Její útok měl sílu tlakové vlny. Pavlovy nohy se začaly pod stolem třást, nohavice vlály kolem jeho lýtek, jakoby je rozhýbal skutečný vítr a on, bezradný, pocítil touhu, která ho v kritických chvílích provázela celé dětství a neustala ani v dospělosti. Když ta slova vypouštěl z úst, věděl, že fatálněchybuje. Nedokázal je ale zadržet. Nebylo to poprvé, co ženě v momentu, kdy se rozhodovalo o jeho panictví, bezelstně odpověděl:

„Dal bych si kakao.“

Okamžitě se zpotil po celém těle. Týdny studia, tréninku, peníze investované do zájezdu, vše v jediné vteřině promarnil.

Klára měla zničeho nic vyřešené dilema, zda by to s Pavlem šlo, nebo ne. Nezvedla se však hned, jak byl zvyklý, a neodešla. Kakau se ohleduplně pousmála, jakoby to byl dobrý vtíp. Později jí došlo, že tahle bizarní věta byla prvním, co ji na něm opravdu zaujalo.

Potkávali se i v dalších dnech, ve kterých Pavel dostal příležitost vyzkoušet vše, co nastudoval. Strategii nezájmu o sex pokazil, pokusil se proto jít další večer přímo

na věc. Správně si vybavil, že některé ženy, zejména při dobrodružství na jednu noc, neočekávají romantiku a preferují přímočarou vášeň. Bez výsledku. Na řadu pak v dalších dnech přišly květiny, lichotky, vyznání lásky. Všechno marné.

Klára, která jeho přítomnost považovala za menší zlo, než být sama, brzy pochopila, že ona nic předstírat nemusí. Až do odjezdu se jen bavila a nedovolila mu víc, než letmý polibek.

Po návratu do Prahy byla rozhodnutá se s ním už nesetkat. Jenže ve městě, kde potkávala na každém rohu milence a před spaním tiskla nohy k sobě, ji samota deptala ještě víc. Po několika dnech mezi kolegyněmi v mateřské škole nevydržela a napsala mu.

„Jak se máš. Nevyrazíme zas někam?“

Pavla zpráva vzrušila i otrávil zároveň. Přestože do ní asi byl zamilovaný, už měl trápení dost. Přes půl dovolené věnoval úsilí Kláru sbalit a nevěřil, že by se tomohlo ještě povést. Rozhodl se ji ignorovat.

Až další den, po konzultaci s internetem a vyhledání rad, jak se zbavit ženské, přece jen odepsal.

„Nezlob se, teď nemám čas, ozvu se později.“

Kláru strohá odpověď zaskočila. Že by o ni Pavel neměl zájem, si ale nepřipouštěla.

Jenže příští týden nic, stejně jako ten další. Když od návratu z dovolené uplynuly přesně tři týdny, aniž minul den, kdy by si na něho nevzpomněla, napsala mu znovu. Pavel opět dodržel instrukce, doporučující co nejdříve prodlevu, a odepsal jí vlažně až další den.

Klára zareagovala okamžitě a spontánně.

„Ty někoho máš.“

Dál už jí čelit nedokázal.

2.

Týden se vídali každý večer. Nezkoušel už nic. Klářinu proměnu nechápal, ale vysvětlit se jí nesnažil. Vždycky ji doprovodil k žižkovskému bytu po babičce a narozloučenou se dlouze líbali. Už druhý den mu dala najevo, že by nebyla proti, aby pokračovali u ní. Pavel ji ale jen znovu políbil a utekl. Podobné to bylo každý další večer. Sedmý den ztratila trpělivost.

„Dnes půjdeme po večeři ke mně. A vem si s sebou kartáček na zuby :),“ napsala mu už ráno.

Měl by se přece těšit, na tuhle chvíli čekal roky. Jenže jeho nezkušenost ho deptala.

A k tomu to kakao.

Společná večeře mu nechutnala, zakrýt nervozitu ho stálo spoustu sil. Když do malého bytu v třetím patře činžovního domu dorazili, ani trochu si nevěřil. Klára, tušíc, že Pavel bude vyžadovat speciální péči, ho v předsíni něžně objala.

„Lásko moje, zvládneme to.“

Pavel přikývla křečovitě se usmál. Nakonec, přestože se mu do úst tlačila zcela jiná replika, zvládl poznamenat: „Jsi tak sexy.“

Spokojená Klára, rozhodnutá si dnes konečně užít, ho ihned nasměřovala do sprchy a poté do ložnice.

„Hned jsem u tebe, můžeš si zatím lehnout,“ povzbudila ho mateřským úsměvem a zavřela za sebou dveře.

V malé místnosti s jediným úzkým oknem a děsivě prostornou manželskou postelí přemýšlel jen o tom, jak v klíčové chvíli umlčet svá ústa. Něčím je zalepit, ucpat, říkal si. Deset minut, než se objevila, pro něho trvalo hodinu. Přál si, aby už vešla a zároveň se ničeho nebál víc.

Když se ve dveřích objevila, s odhalenými drobnými ňadry i klínem jako šperkem mezi oblými boky, nevěnoval nahotě žádnou pozornost. Díval se upřenědo jejího pasu, kde na malém tácu, který svírala v rukách, stál šálek s nápojem, jehož nasládá vůně brzy naplnila ložnici úlevou i vzrušením.

Sotva se stačil napít.

Nano Hanna

Václava Molcarová

Pracuji jako veterinář, jezdím závodně na koni, píšu a mám pár dalších koníčků. A to vše bych ráda nacpala do 24-hodinového dne. Proto jsem se časem dala na psaní fantastiky. Tam se mi snad podaří ohnout čas podle svých potřeb nebo si denně přičarovat pár hodin navíc. Vyšly mi dvě knihy, publikovala jsme asi desítku povídek, prostě mě baví si vymýšlet.

I.

A teď konečně

To ráno, kdy Aldo doprovodil svou ženu do ústředí nemocnice, uvadly doma všechny její růže. Rudé květy zešedly, lístky se zkrabatily a úzké trny povisly jako by je ovanul dech smrti. Ale to muž zjistil až po návratu.

V lékařském komplexu absolvoval s Hannou únaný kolotoč od přijímače až po závěrečný vstup do soukromého sektoru sanatoria. Přímo cítil pach, ani ne tak nemocí, jako strachu a beznaděje. Zalykal se jím, dusil. Když přibyli před poslední dveře, ulevilo se mu. Styděl se za své pocity, ale nemohl jinak.

Hanna se na rozloučenou usmála, oplatil jí tedy stejně. Ještě dobrý kilometr za institutem nemohl ten hloupý úsměv dostat z obličeje. Jako by mu ho tam někdo namaloval. Malíř sadista. Až doma, při pohledu na mrtvé květy se Aldo zajíkávě rozvlykal a koutky rtů se poslušně stáhly dolů.

Hanna osaměla. *Konečně*. Bojovat musí každý sám.

II.

Jedu pryč

„Hanno, budu vám tak říkat, všichni si tu tykáme.“ Lékař přistoupil k nové pacientce a podal jí ruku.

„Co mě teď čeká?“ vyhrkla.

„Netrpělivá,“ lékařova tvář roztála profesionálním úsměvem. „Jmenuji se doktor Robert Jordan, pro vás Rob. Prostudovala jste si materiály vysvětlující léčbu pomocí nanotechnologie? Seznámila jste se s nanoboty?“

„No, ano,“ hlesla Hanna tiše. *Seznámila? Seznamují se přátelé*. Nanoboti jí připadaly jako zmenšená verze vetřelců. Nechtěla se s nimi seznamovat, jen je požádat, ať udělají svou práci. A pak zmizí. Jenže to se nestane, to už je riziko jejich využití.

„Výborně, pak tedy víte, jak budeme dál postupovat. Nyní přijdou na řadu poslední vyšetření a biotechnologické rozbory tkání, nebojte, nic invazivního. Já vím, že jste podobných úkonů absolvovala již desítky,“ zvedl Robert pravou ruku, aby umlčel ženin nesouhlas, „ale taková jsou pravidla. Jakmile shromáždíme potřebná data, započneme s léčbou.“

„Chápu,“ zalhala Hanna. Roztřásl ji chlad. V nesmyslné panice pohlédla ke dveřím výtahu. Právě těmi *odejde* do podzemní části kliniky, odkud nebude už návratu.

„Už jste si zvolila typ nanobotů?“

„Ano, tedy ne, ne úplně.“ Hanna uhnula očima. Věděla přesně, co si o ní doktor pomyslí. Další ženská, co se neumí rozhodnout. „Prý mohu konečný verdikt oznámit až těsně před jejich aplikací.“

„Je to vaše právo,“ povzdychl si lékař.

III.

Z toho smutku

Když osaměla, lehla si Hanna na připravenou postel. Oblečená, tak jak byla, jen skopla lodičky z nohou. Za zavřenýma očima se pokoušela představit si sama sebe po zákroku. Bez leukemie, ale cizí. Zdravá, ale poznamenaná.

Stojí to zato? Ptá se Aldo v duchu stejně? Nikdy o tom nemluvili a ona nechtěla znát pravdu.

V noci, v záblescích spánku mezi hodinami bdění, vídávala nanoboty jako pracovitě řemeslníky, jež s písní na rtech opraví každou rozbitou věc. Ale jakmile byla vzhůru a očima měřila vzdálenost prasklin na stropě, zjevovaly se jí nanoboti v podobě démonů z cizích světů. Přišly jí nabídnout výměnný obchod. Zdraví za duši. Nebo zrak? Paměť, cit?

Kdo se chce vyléčit, musí zaplatit.

•

Ráno sedmého dne ji čekalo závěrečné sezení s Robem Jordanem. Tvářil se ustaraně, ale Hanna jeho pohled opětovala s klidem, s netečností odsouzenec na konci cesty. Rozhodla se až se svítáním - k čemu přetvářka a lež? Předstírat nadšení a radost v pokrytectví? Ne.

Dívala se muži zpříma do očí...

... a měla v nich oceán smutku.

Není fér mít leukémii! Ale sebelítost ji nespasí. Ostatně, to odvaha také ne.

IV.

Do světa

Vejít do oněch dveří - jakkoli se vchodu do hermeticky uzavřeného systému nanochirurgického oddělení takto říkalo jen z nostalgie - Hannu neděsilo.

Fotobuňka jí oskenovala oční sítnici, chvilka napětí, a pak elektronický panel nad vstupem tiše zavibroval. Mozek přístupového počítače se rozezněl kakofonií tónů. Chorál nauvítanou. A možná requiem.

Hanna nervózně přešlápla. Jako by stála před poslední zkouškou. Snad se někdo tajně dívá nepatrným otvorem v celokovové konstrukci a zvažuje, zda jí povolí vstoupit. Brána se neslyšeně otevřela. *Pravou, vykročit pravou.*

Vešla a čekala peklo, a oni naopak všude kolem létali andělé. Bílé pláště střídaly naškrobené zelené haleny a barevnou paletu doplňovaly modré stejnokroje.

„Vítejte do světa neomezených medicínských možností,“ pronesl Dr. Jordan okázale a poměrně hlučně jak otec, co se pyšní prvorozeným synem. „Jak jste se rozhodla?“

„Zvolila jsem kategorii M-1B2/5, nanoboty vázané na základní smysly.“

„Uvědomujete si, že u tohoto typu substituční léčby nelze dopředu stanovit stupeňpřijatelosti následků z hlediska komfortu lidského života? Nedá se s jistotou odhadnout míra a směr budoucího omezení pacienta.“

„S tím právě počítám.“

„Vede vás neuvážená lehkomyšlnost, Hanno.“

Ne. Strach. Bojím se ztráty vzhledu – a možná přijdu o zrak a svou tvář už nespátřím. Bojím se ztráty sluchu - ale jen proto, že si neumím představit, že mi schází chuť nebo hmat. Copak se dá žít a nepřivonět si k růži? Přivonět a nic necítit?

V.

Kde

Neotvírala oči, ačkoli byla již po třech týdnech umělého terapeutického spánku konečně vzhůru. Nechávala své pocity, ať k ní promlouvají svou vlastní řečí. Ať se rozběhnou cévami, rozjedou se po nervových drahách a pak se vrátí, svěřit se s pravdou. Kam se poděla stará Hanna? Vybledla? Odešla? Změnila se v jinou a cizí?

Kde je?

Pomalou rozlepovala víčka. Ještě neznat verdikt, ještě chvíli doufat a bavit se hrou stínů. Do očí jí vniklo ostře jasné světlo dokonale bílých zdí nemocničního pokoje.

Já vidím!“ vyhrkla.

Radost, vděk, pochybnosti, zmatek, nadšení a strach, vše najednou. Dívá se, slyší, cítí, mluví - kolik v ní ještě zbylo lidského, co jí mohli vzít?

VI

Nikdo nic neví

Hanna strnula v pohybu, levou nohu nakročenou, právě přecházela práh pokoje. Poprvé od *přeměny*. V holé neosobní chodbě se tiše míhal personál, bílé pláště se vynořovaly z očíslovaných dveří a zase za nimi mizely.

„Vítejte v novém životě, hned se vám budu věnovat,“ zavolal na ni Rob Jordan.

Hanna kývla, neschopná slova. Zírala. Nemohla si pomoci. Slyšela, jak lékař mluví s denní sestrou, dokonce by přísahala, že při řeči hýká v nápodobě smíchu, ale... ale jeho ústa se nehýbala. Ani nemohla, žádná neměl.

Opouští mě zrak nebo zdravý rozum?

Co když opravdu měla sestra, jež jí ráno odpojovala poslední infúzi, třetí oko v týle? Při procitnutí pokládala Hanna příhodu za sen, ale nyní... Nebo ji spletla ženina absurdně tvarovaná spona do vlasů?

Přinutila se stočit pohled bokem. V zelené haleně proplul kolem kdosi s rukama obtěžkanýma balíky sterilních infuzních souprav. Paže měl až na zem. *Úplně na zem.*

V panice udělala krok zpátky. *Copak se tu všichni zbláznili?*

Zdola se ozvalo pronikavé zapištění, jak od komára. Hanna nechtěně šlápla na cosi v bílém plášti. Postavička sebou škubala na prahu.

Co jsem to provedla?!

Hanna přestala uvažovat, rychle se rozhlédla a zručně nabrala pochroumané vřískající smítko na lopatku. *Kam s ním?* Se skloněnou hlavou proběhla chodbou a vysypala náklad u dveří do sesterny. Zpět do svého pokoje přímo letěla.

Pohled do zrcadla. Ne z marnosti, ale pro jistotu. Sebelítost ji nespasí. Odvaha také ne, ale je to rozhodně lepší rádce. Spatřila... sebe. Nic víc, nic míň. Stejná tvář, tělo, vlasy i jizva na rameni. Dívala se do vlastních očí.

Kdo tam? Hanna.

Co o kom říká podoba? Co prozradí? Jak bychom vypadali, kdyby byl vzhled člověka určován jeho charakterem?

Do obsáhlé lékařské zprávy uvedla, jako primárně pozorovanou změnu, poruchy zraku. Doktoru Jordanovi projevila neskonanou vděčnost, ale jinak se v sanatoriu chovala ostražitě. Dávala si pozor, kam šlape i kam se dívá. Nedovolila emocím zjevit se ve tváři, šílenství ať si křičí uvnitř. Strategie se vyplatila, po dalším týdnu povinné hospitalizace ji propustili do domácí péče.

Hanna se nemohla dočkat. Nikdy, nikdy v životě se tak netěšila odněkud pryč.

A pak, těsně před vlastním domem, se její pohled zarazil o suky ve dřevě branky, vpil se do ocelově modré barvy zvonku a obsáhl pískovou cestu, zimostrázové keře i bělostné kamenné zdi, vše, čemu říkávala domov. Až tehdy jí to došlo. *Kdo tam?*

Aldo?

Polibek naděje

Veronika Zelinková

Jmenuji se Veronika Zelinková a je mi 15 let. Věnuji se synchronizovanému plavání, florbalu a hře na altovou flétnu. Ve svém volném čase ráda sportuji, jezdím na waveboardu, čtu a píšu.

„Chybíš mi,“ vyťukala jsem nervózně dvě slova do tmavě modré klávesnice a pevně uchopila myš. Stačilo jedno kliknutí a můj svět se mohl vznést k oblakům, ovšem i nenávratně zhroutit. Chtěla jsem všechno vzdát, plně se nadechnout, odepsat pouhé:

„Tak celkem šťastně, jak ty?“ a připojit usměvavého smajlíka, ale nemohla jsem. Musela jsem to aspoň zkusit, neměla jsem co ztratit, teď už ne a letný pohyb aktivoval modré tlačítko hrdě nesoucí bílý nápis „ODESLAT“.

Dvě minuty ničícího ticha, než se na obrazovce objevil světle šedý text: „Honza píše.“ Vypla jsem zářící obrazovku a bezcitně se štípla do paže.

„Co to děláš? Vzpamatuj se! Seber poslední kousíčky hrdosti a ukonči to! Víš, jak moc ti už ublížil! Máš na lepšího! Zvládnou to!“ odehrál se v mé hlavě nelítostný souboj a poté jsem se přinutila znovu zapnout monitor.

„Nechceš v pátek přijít? Mohli bychom to probrat, taky bych tě rád viděl,“ objevila se slova na obrazovce. Nemohla jsem uvěřit svým očím. Napsal sám od sebe, zajímá se a dokonce mě touží vidět!

„Jo, ráda přijdu :) v kolik?“

„O půl třetí? :*“ Vytřeštěně jsem zírala do svítící bedny. Opravdu to tam bylo, žádný výplod mé zubožené fantazie, ale skutečnost! Mé srdce se pohnulo a já byla beznadějně ztracená.

„Nevím co ti na to napsat“.

„Je to jenom smajlík :);“ přečetla jsem smutně zprávu a byla naštvaná, že jsem odepsala takovou blbost.

„O půl třetí budu u tebe :);“ pokusila jsem se zachránit situaci.

„Budu se těšit :);“ odpověděl hned a v mé hlavě se začínala rýsovat představa nádherně stráveného odpoledne. Vzala jsem černou lihovku a na hřbet levé ruky si pečlivě nakreslila srdíčko.

„Miluji Tě!“ zašeptala jsem do tmy a na mé tváři se po dlouhé době rozlil upřímný úsměv.

Jen matně jsem si vybavovala události předchozích dvou dnů. Pohádala jsem se s kamarádkou, dostala dvě pětky z matematiky, málem mě přešel nákladák, a přesto jsem tu teď stála s rukou natahující se ke zvonku a prudce mačkala spoušť.

„Ahoj Kristýnko,“ přivítala mě vysoká, hnědovlasá a mně dobře známá osoba.

„Ahoj,“ odpověděla jsem zhypnotizovaně a vstoupila.

Bicí v rohu pokoje a na stěně obrovský plakát metalové skupiny, kromě nového notebooku avětší postele se za ten rok nic nezměnilo. Stáli jsme naproti sobě a tiše si povídali.

„Nezávidím,“ usmála jsem se a mírně sklopila hlavu. Můj zrak padl na naše letmo dotýkající se ruce a pohledem jsem měřila zmenšující se vzdálenost mezi našimi těly.

„Taky z toho zrovna nadšený nejsem,“ odpověděl a já si mohla znovu prohlédnout ty nádherné modré oči vpíjející se do mých. Pustila jsem jeho ruku a poodstoupila do vzdálenosti, kde jsem mu byla ještě chvilku schopná odolávat.

„Hele tak,“ překvapil mě náhlým pohybem a než jsem si stačila uvědomit co se děje, jeho rty se už dotýkaly mých. V hlavě se mi strhl nelítostný souboj nenaplněné lásky

s utrápeným rozumem zastíněný nekonečným chtíčem. Toužila jsem po něm, ale zároveň si uvědomovala hlubokou prázdnotu mého srdce. Nedokázala jsem odpustit.

„Hele to není dobrý nápad,“ vydala jsem ze sebe náhle, ale neodtáhla se.

„Všechno, co vymyslím, není dobrý nápad,“ usmál se a jeho náruč by mě už nadobro pohltila, nebýt jeho ruky na mém břiše pomalu sjíždící dolů.

„Můžu?“ zeptal se nevinně. Smutně jsem na něj pohlédla a asi bych mu to i dovolila, kdyby mi v kapse nezačala vyhrávat zběsilá melodie.

„Ahoj mami, co potřebuješ?“ zvedla jsem telefon.

„Nepočká to pár hodin?“ naléhala jsem.

„Přijdu co nejdřív, pá,“ ukončila jsem krátký hovor a vydala se ke dveřím.

„Děje se něco?“ přiběhl za mnou Honza s tázavým pohledem v obličeji.

„Vydali mi špatné vízum,“ odvětila jsem a nadále se věnovala zavazování tkaniček.

„Vízum? Ty někam jedeš?“ koukal na mě vyděšeně.

„Táta dostal práci v New Jersey. Budu bydlet u něj a dokončím tam střední,“ vysvětlovala jsem spěšně. „Promiň, asi jsem ti to zapomněla říct. Všechno ti napíšu pak. Ahoj,“ zničila jsem jeho pokus o pusu na rozloučenou a zbrkle vyběhla z bytu.

Dědeček mi jako malá řekl, že mám vždy poslouchat srdce, abych byla šťastná. V uplynulých čtyřech dnech jsem nad tím dlouze přemýšlela a nakonec všechny plány zrušila. Stálo mě to sice spoustu papírování, telefonátů, vztah s otcem a celoživotní sen, ale doufala jsem v začátek něčeho mnohem důležitějšího. Zahlédla jsem zelenou tečku u Honzova jména a rozhodla se mu oznámit tu úžasnou novinku.

„Ahoj :), mám překvapení!“ jiskřily mi oči nadšením.

„Ahoj, jaké? :)“

„Zkus hádat! :P“ požadovala jsem kapku kreativity.

„Opravdu netuším :D nechám se podat. :)“

„Nikam nejedu! Všechno jsem zrušila! :)“ vrhla jsem všechnu naději do jediné zprávy.

„Cože???“

„Nejsi rád? :O“ začínala jsem pochybovat.

„Jsem, ale nechci, aby sis kvůli mně zničila život.“

„S tebou mám konečně důvod žít! :)“ pokusila jsem se o něco naplňujícího.

„:),“ odepsal pouze a celý rozhovor pro dnešek skončil.

„Kristý?“ uslyšela jsem mámin hlas.

„Co potřebuješ?“

„Naskočí si do auta, pojišťovna potřebuje ještě podepsat papíry o zrušení pojistky.“

„Dobře,“ odpověděla jsem a za chvíli už seděla v autě.

„Opravdu si to ještě nechceš rozmyslet? Je to jedinečná příležitost, další by se ti už nemusela naskytnout,“ přemlouvala mě. Vzala jsem černý ovladač a jediným zmáčknutím nechala zavírat garáž.

„Mami, to už jsme přece probírali a já se s tebou nechci znovu hádat!“ vyřkla jsem možná moc vyčítavě.

„Já s tebou taky ne, zlatíčko. Jsem moc ráda, že budeš se mnou, jenom nechápu, proč se najednou vzdáváš svého snu?!”

„Prostě si nemyslím, že bych tam mohla být šťastná!” byla jsem na ni možná moc hrubá, ale opravdu se mi nechtělo vysvětlovat celou záležitost s Honzou, obzvláště po dnešku, kdy nebyl mojí zprávou ani maličko potěšen.

Na semaforu blikla červená a auto prudce zastavilo. Otočila jsem hlavu k okénku a prohlížela si přeplněné město. Starší paní umírající pod tíhou nákupních tašek, holčička na kolečkových bruslích, dřevěná lavička a na ní! Šokovaně jsem otevřela pusku.

Mým očím se naskytl pohled na Honzu vášnivě líbajícího vyhublou zrzku!

„Mami,” pootevřela jsem ústa, „můžeš to prosím otočit, rozmyslela jsem si to.”

„Je všechno v pořádku?” ptala se starostlivě, potom co spatřila můj obličej zalitý slzami.

„Na nic se prosím neptej, jen jed.”

Udiveně jsem pozorovala mobil, poté co se mi podařilo zachytit volný signál wifi a bezduše otevřela chat. Pět hodin ráno, nečekala jsem, že bude někdo online. Zalistovala jsem v hromadě kontaktů a pohled mi padl na jediné jméno, u kterého jako zázrakem svítila zelená tečka.

„Ahoj Honzo.”

„Ahoj,” odepsal.

„Jak se máš? Co tu děláš tak brzo?” zajímala jsem se.

„Bylo i líp :) nemůžu usnout. Jak se máš ty?”

„Děje se něco?” ignorovala jsem jeho otázku.

„To je jedno. Nechceš zase někdy přijít? :)”

„Aby ses vyspíkal se mnou a pak zase běžel za tou svou zrzkou? -_-” vypadlo ze mě.

Zprávu sice po chvíli zobrazil, ale neodepsal.

„Viděla jsem vás.”

„Přijď dneska prosím, vysvětlím ti to.”

„A vysvětlíš mi co? Že se snažíš vyspat se mnou a za mými zády se líbáš s jinou?”

„Kdy můžeš přijít? :)” nevěnoval pozornost mé otázce.

„Tak odpověz mi!”

„O půl třetí? :*” Krev mi vřela v žilách. To si myslí, že mě dostane znovu tak laciným smajlíkem?!

„Těžko, jsem v Amsterdamu na letišti a čekám na letadlo do New Yorku,” uvedla jsem ho do reality.

„To jsem nevěděl.”

„Přeju ti to :)),” pokusila jsem se o poslední slova na rozloučenou, vymazala si aplikaci a zhrouceně se rozbředla.

„Christine,” volala na mě štíhlá blondýnka. „Look at this amazing app! Do you know it?” Půjčila jsem si její Iphone a prohlédla si aplikaci. Musela to být novější verze, ale připadala mi povědomá.

Zadala jsem svůj starý email, heslo, které používám úplně pokaždé a stiskla modré tlačítko „přihlásit”. Na horní ikonce dopisu svítila malá jednička a já dotykem otevřela

„Promiň,” rýsovala se písmena na displeji, odesílatel - Honza.

Najednou jsem si na všechno vzpomněla. Nemohla jsem uvěřit, že se mi na něj podařilo opravdu zapomenout a celou minulost tak hluboko pohřbít.

„Ahoj,” odhodlala jsem se ke složení písmen.

„Uživatel byl smazán,” objevila se věta na obrazovce a já najednou znovu pocítila tu bolest.

Fascinovaně jsem hleděla na to slůvko, které až po dvou letech dokázalo najít svého příjemce, a které mi znovu připomenulo, kdo byl vybrán mým srdcem.

„Chybíš mi,” vyťukala jsem dvě slova a i přesto, že už nikdy nemohla najít majitele, klikla na tlačítko „ODESLAT”.

Skoropohádka o panděru

Alena Skuhrovcová

Autorka je takový divoký větroplach, který se občas baví psaním do šuplíku, tvorbou veršů humorných i smutných, těší ji všímat si maličkostí, slovních her a přemýšlet nad drobnými životními situacemi. Povoláním je učitelkou dramatické výchovy a pedagogiky, o víkendech mizí do lesa na vandr nebo na výpravu se svým skautským oddílem.

Bylo jednou jedno panděro. A tohle panděro, to se mělo moc dobře. Dostávalo totiž samé laskominy, pamlsky, oblízpusy, krajkové cukroslady, pusolepy, chuťomlsky, zubokazy, a tak dále – nu, sám dobře víš. Zkrátka cpalo do sebe všechno, co si jen mohlo takové namlsané panděro přát!

Ale ty taky moc dobře víš, co se stane, když se jí jenom cukříčky, sladovky, pusomlasky a hubochuťky a tak dál, vid’?

„Oooouvej, ouvej“. Naříkalo panděro.

Koulelo se z jedné strany pokoje do druhé, chytalo se za panděro a hořekovalo:

„Jejeje, to se bolím! Jak teď ty mlaskopysky budu jíst, když se tak moc bolím!“ A opravdu, bolelo se pořádně. A jak se tak bolelo, čím dál víc se koulelo z jedné strany pokoje na druhou, protože nevědělo, co s tím. Nakonec mu někdo poradil, aby vyrazilo k doktorovi.

„Ale ale panděro, copak vy u nás?“ vítal panděro doktor. „Vždyť vy se nám ani do dveří nevejdete“, volal vesele mezi dveře na nevrlé panděro, které se soukalo mezi futry, div si boky neodřelo.

„Pane doktore,“ zafunělo, „já se hrozně bolím! Já se tak ukrutně bolím, že už ani jíst nemůžu!“

„No jo, panděro, ale co já s vámi, to je těžká věc.“ Podrbal se doktor stetoskopem za uchem. „Vy jste samé panděro, panděro, hlava žádná. To se mi pak nedivte, že se tolik bolíte. To víte, to dá rozum, že nemůžete pořádně jíst.“

„Jenže bez hlavy“, dodal trochu zamýšleně „bez hlavy vám to rozum nedá, panděrem se špatně přemýšlí!“

Panděrem se nejen špatně přemýšlí, také se jím špatně mluví, jak tě asi napadne.

Ale my máme to štěstí, že naše panděro je zrovna náhodou břichomluvec. Taky by ses mohl zeptat, jak vlastně panděro k doktorovi došlo, když je samé panděro hlava žádná a nohy žádné. To ti snad ani vyprávět nemůžu, to bychom se ke konci pohádky nedostali, kdybych popisoval, jak tak panděro po ulici poskakovalo a koulelo se mezi lidmi. Ale my se vrátíme zase zpátky do ordinace.

„Ty si totiž panděro, budeš muset dát dietu“, rozhodně si posunul stetoskopem brýle na očích doktor.

„To za prvé. A za druhé nesmíš tolik jíst cukromlsy a mlaskohuby, protože z ničeho jiného to mít nemůžeš, takové bolení!“

„Když to asi nepůjde“, rozvážně zabručelo panděro.“ K čemu bych potom bylo? Já jsem panděro a panděro se odjakživa cpe.“ Vydechlo sytým hlasem. Pak se ale postupně rozpumpovalo další řečí:

„Nejsem břicho.“

Ani břicho.

Nejsem noha ani hlava.

Okno, který pomrkává.
Nejsem cop a nejsem nehet.
Nejsem prso, nejsem skelet.
Nejsem zadek, nejsem játra,
který alkoholem chátraj.

Jsem panděro, které ŽERE,
všechno, co se na stůl dere!

Tak to berte, doktore, tak to prostě se mnou je!“

Jak panděro rýmovalo, začalo tancovat s tou básničkou po ordinaci: přeskočilo stůl i křeslo, zahučelo pod polici se složkami pacientů, zakroužilo v čekárně nad časopisy, prolétlo kolem okna právě pracujícího zubaře, zadriblovalo samo sebou vedle odpadkového koše, a zamířilo k umyvadlu, kde to všechno vyhodilo ven. Slinočuchy, zubolízy, sladohuby, oblízpusy, chuťomlsky, sladovky, mlaskochuťky i krajkové cukrolepy. Všechno se to kolébalo v míse umyvadla.

Škytlo.
Zabručelo.
Zakručelo.

Škytlo podruhé, potřetí a pak si řádně řihlo.

„Jé.“ Odechlo si úlevně.
„Už se nebolím!“ Usmívalo se na celé kolo.

„No vidíš.“ Komentoval to doktor, zatímco splachoval stěny umyvadla čistou vodou.
„Nemůžu si ale pomoci. Jestli se nechceš bolet, tak si asi budeš muset sehnat nějakou ROZUMNOU (a na to rozumnou dal doktor záměrně důraz) hlavu. Nebo aspoň šikovný tělo, který by to za tebe všechno vysportovalo.“

Na doktorovi bylo vidět, že ještě přemítá, nakonec spustil váhavě: „Jenom teda nevím, jestli taková rozumná hlava, bude mít zájem o takové... takové... jak to jenom...“

„O takové panděro“, usmálo se bez okolků panděro nad doktorovými rozpaky. A vydalo se koulmo a poskoky domů.

Vita Post Stuprum

Michaela Neuvirtová

Jsem studentka germanistiky a literatury, která mě baví především a je mi inspirací pro vlastní tvorbu. Za své dosavadní největší úspěchy považuji loňské druhé místo právě v 6. ročníku literární soutěže karlovarské knihovny a letošní první místo za hororovou povídku Čert v literární soutěži serveru Necronomicon.

,

Bylo krátce před jednou hodinou ráno, když se jako obvykle posadila. Vklouzla do bačkor, přehodila si přes sebe svetr a vyšla z pokoje do tmy na chodbu. Světýlko svítilo zlověstně velice zvláštní červenou barvou a slibovalo příslib něčeho tajemného. Přistoupila k němu a čekala. Po chvíli uslyšela zvuk přijíždějící kabiny. Tiché cinknutí a dveře se otevřely. Výťah byl osvětlován temně rudým světlem. Nastoupila, otočila se, zadávala se na chodbu a pohledem se loučila s kabáty pověšenými na věšáku, jako by tam místo nich stáli jejich majitelé. Au revoir.

*Dveře se zavřely a výťah se dal do pohybu. Zírala na měnící se nápisy: „Vita“, „Vita Post Vita“, „Vita Post Stuprum“. Výťah zastavil. Vystoupila na ztichlou ulici. Všude v té neko-
nečné temnotě se válela mlha, za níž tušila ruiny starých domů. Šla po dlážděné silnici, stále rovně. V dáli byl kopec a na něm stál jediný nerozbořený dům a vedle něho malá věž. V domě se v jediném okně svítilo. Věděla, že tam musí směřovat její kroky. Čím se však více ke kopci blížila, tím větší cítila strach. Z dálky se ozvalo slabé zakřičení mladé dívky. Nebo to byl křik její vlastní duše, která jí prosila, aby se vrátila? Otočila se, aby se ujistila, že je cesty zpět, ale kromě tmy a rýsujících se trosek nic neviděla. Musela dál. Ač se snažila jít co nejtíšeji, její kroky se rozléhaly celou ulicí. Nebyly však jediné. Po chvíli si uvědomila, že to co považovala za nepatrnou ozvěnu, jsou kroky někoho jiného. Někde vzadu za ní, ale nepříliš daleko. Bála se otočit. Upřela tedy pohled na jediné rozsvícené okno a pokračovala v cestě. Náhle o něco zabrkla. O něco měkkého. Pohlédla na zem a spatřila mrtvého psa. Byl to nádherný bílý chrt, do tmy úplně zářil. Jak si ho mohla nevsimnout? Sklonila se k němu a položila mu ruku na krk. Kroky za ní naráz utichly a ona slyšela přidušený dech. Ten někdo nebo to něco jí muselo stát přímo za zády. Dívala se před sebe a bála se pohnout. Pohledem znovu sklouzla na bělostné zvíře. Chrt náhle otevřel oko. Zasvítilo do tmy takovou zvláštní červenou barvou. Dech za ní zesílil a ona ucítila horko na svém krku.*

Najednou jakoby procitla z hlubokého snu, uvědomila si, že je ve své posteli. Někdo právě odcházel z jejího pokoje a potichu zavíral dveře. V břiše stále cítila tísnivý pocit strachu, proto se ani nepohnula. Nad ránem se jí podařilo usnout klidným bezesným spánkem, který byl ale nemilosrdně přerušen řinčícím budíkem.

„Izabelo, co ti je,“ vyzvíдалa po návratu ze školy matka. „Poslední dobou se s tebou něco děje. Nejsi to ty.“

„Nic mi není, jen toho teď mám dost ve škole.“

„To se spraví, Belo, jde jen o začátek,“ vložil se do hovoru Jaroslav, matčin přítel, kterého Izabela nenáviděla, protože podle jejího mínění byl hlavním důvodem rozpadu manželství jejích rodičů. A protože jí jako jediný říkal Belo, i přestože to nesnášela a on to věděl. „Pamatuji se, že prvák na gymplu pro mě taky nebyl žádný med. Ale jak na to přijdeš, najdeš si kamarády a poznáš učitelé, tak to půjde, uvidíš, Belo.“

„Hm,“ zamručela Izabela a vytratila se do svého pokoje.

Už měla dost toho ustavičného vyptávání. Jistě, že se něco děje. Ale copak mohla zatěžovat svou těhotnou matku tím, co v noci prožívá za hrůzy? Stejně by si jí řekla, že si to buď vymyslela, nebo že se jí jen něco zdá. A tak raději mlčela.

Jedna hodina. Každou noc ve stejnou hodinu. Proč? Přehodila přes sebe svetr a došla k tomu odpornému světýlku. Když nastupovala do výtahu, třásla se po celém těle. Proč prostě neodejde, proč prostě neuteče pryč? Proč to nejde? „Vita Post Stuprum.“ Spěchala k domu s jediným rozsvíceným oknem. Ke své jediné naději. Kéž by tam tak dneska stihla dojít. Netušila, co jí tam čeká, ale cítila, že s každým dalším krokem k onomu domu se blíží k jakémusi cíli. Zda tam nalezne místo útěchy, či ještě většího utrpení, to nevěděla. Jen chtěla pryč. Chtěla přestat slyšet ty šouravé kroky, co se za ní plížily od chvíle, kdy vylezla z výtahu. Ten odporný dech. Náhle si povšimla něčeho bílého na zemi. Stejně jako minulou noc se zastavila a sklonila se ke zvířeti. Když se však podívala pořádně, zjistila, že to není bílý chrt, ale nahá dívka, která ležela na zemi. V té špině a tmě vypadala její bílá pleť nadpozemsky.

„Ach bože,“ zašeptala Izabela, když jí odhrnula vlasy a poznala svoji vlastní tvář.

„Pomoz mi,“ řekla ležící dívka Izabeliným hlasem. Oči nechala zavřené.

„Já nevím jak,“ vyhrkla zoufale Izabela.

„Vezmi mě pryč, vezmi mě pryč z té hrůzy, z toho strachu, z toho smutku. Vezmi mě někam, kde nikdo nic neví, někam, kde budu moc zapomenout. Prosím, slib mi to, slib mi, že mi pomůžeš!“

Izabela jí chtěla pomoci, chtěla pomoci sobě. A tak jen zašeptala: „Slibuji.“

Dívka otevřela oči a Izabela spatřila záblesk té odporné červené barvy. Zároveň uslyšela, jak se ty těžké kroky, které ji následovaly, přestaly sunout a rozběhly se směrem k ní.

Probralo ji tiché přibouchnutí dveří jejího pokoje. Sebrala ze země peřinu a pokusila se usnout.

Další den byla sobota, a tak mohla konečně dospat ty probdělé noci. Přesto byla přes den netečná a s blížícím se večerem neklidná. Večere se téměř ani nedotkla a prosila matku, zda už může odejít do svého pokoje.

„Izabelo, měla bys alespoň něco sníst. A nechceš si se mnou popovídat, co je nového ve škole a tak?“

Přes týden na to nebyl vůbec čas, já vím. Ale dneska bychom si mohli udělat rodinný večer, zahrát si třeba karty, nechceš?“

„Jo, to by bylo fajn, Belo,“ přidal se Jarda.

„Já bych ráda, ale v pondělí píšem test, tak bych se na to raděj podívala.“

„No dobře, ale příští víkend bychom si mohli zajet někam na výlet, co ty na to?“ snažila se ji povzbudit matka.

„Jo, třeba,“ odvětila Izabela bez zájmu.

„Tak mi řekni, co tě trápí, Izabelo. Já už se na to nemůžu dívat,“ naléhala matka.

„Mami, už jsem ti několikrát říkala, že je všechno v pořádku. Jsem jen unavená, nemůžu v noci spát.“

Jakmile to dořekla, Jarda zakašlal, a když na něho pohlédla, pravou rukou sevřel opěrku židle, až zapraskala.

„To chce teplé mléko a med před spaním,“ zvolal zvesela. „Vypadá to jak babský tlach, ale věř mi, pomáhá to.“

„Nebo třezalkový čaj,“ přidala se s úsměvem matka.

*Tu noc nevypadalo to temné místo tak děsivě. Vlastně bylo úplně stejné, jen se za ní neplížily žádné kroky. Strach sice pociťovala, ale zároveň tušila, že by konečně mohla dorazit ke svému cíli. Na ulici neležel žádný pes ani žádná dívka. Neslyšela žádný křik. Když došla k úpatí kopce, na němž se tyčilo stavení, vzrostla v ní naděje. Spěchala vzhůru a nedbala trní, které jí poškrábalo kotníky, nevšímala si ostrého kamení, jež jí tlačilo do chodidel. Konečně stanula před tou tmavou budovou. Vypadala mnohem větší, než se zdálky zdála být. A temnější. Do duše se jí pomalu začal vkrádat strach. Zaposlouchala se, ale stále za sebou žádné kroky neslyšela. Tak proč ten stísněný pocit? Sebrala odvahu a otočila se. Shlížela dolů z kopce na přízračné město, na ruiny válející se v chuchvalcích mlhy. Vše vypadalo klidně. Nikdo za ní nešel, nikdo jí nepronásledoval. Zhluboka se nadechla, vzala za kliku a otevřela velké těžké dveře. Panebože! Stál tam ON!
„Konečně, Belo...“*

„A-a-ale ty jsi mi to slíbila, slíbila jsi mi, že mi pomůžeš!“ vykřikla do tmy k té ležící bělostné dívce, vykřikla sama k sobě.

„Ano a ten slib byl dodržen! Vítej v našem světě – v mém a tvém, Belo. Ve světě, kde o nás nikdo nic neví.“

Almanach zahrnuje deset nejlepších prací
VII. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary.
Soutěže se zúčastnilo celkem 46 autorů z celé ČR.

**Krajská
knihovna
Karlovy Vary**

Almanach VII. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

Vydal: Krajská knihovna Karlovy Vary
Tisk: Polypress s.r.o., Karlovy Vary
www.polypress.cz
Grafická úprava: Lucie Linhartová
Korektury: Krajská knihovna Karlovy Vary
www.knihovnakv.cz
Náklad: 60 ks
Vydání: první
Doporučená cena: 50 Kč
Karlovy Vary 2014
ISBN: 978-80-904631-5-8

ISBN: 978-80-904631-5-8